

Előszó.

Célom ugyanaz, ami „Hiszek egy Istenben...” című könyvem megírásánál vezetett: unitárius vallásunkat híveink körében öntudatosabbá, más keresztények között pedig ismeretebbé szeretném tenni ezzel is. Ebben a kis könyvben azokat a gondolatokat adom, melyek a másiktól kimaradtak. Nem hivatalosan megállapított hittételeket közlök. Ezt tenni a kátéírás feladata. Az olvasó itt csak azt láthatja, hogy az unitárius egyház egyik lelkipásztora miképp gondolkozik a hit nagy kérdései fölül. A gondolatok szavakba öntése gyarló, mint minden emberi munka. Maguk a gondolatok azonban Isten szent lelkének ihletésére születtek. Ne a tálcát nézzétek testvéreim —, hanem az aranyalmákat, melyeket azon felétek nyújtok.

Idecsatolok egy néhányat azok közül a prédikációk közül is, melyeket a rádió is közvetített s melyeknek közreadását — talán ép

azért, mert a hit nagy kérdéseit érintették —
több oldalról kérték.

Az utóbbi időben egy-két ember olyan is
akadt ebben a hazában, aki az unitáriusok jo-
gát, hogy magukat keresztényeknek nevezzék,
kétségbe vonta. Azt, hogy ki közöttünk igaz
keresztény és ki nem, csak Isten ítélheti meg
csalhatatlanul, ki a szívekben és a vesékben is
olvas. Isten után döntsön az elfogulatlan ol-
vasó, hogy vajjon lehet-e helye az unitáriusok-
nak a keresztények nagy családjában akkor,
amikor a hit igazságának keresésében Isten
adta józan eszüket is használják és ahhoz tart-
ják magukat, amit Jézus tanított: „Erről is-
meri meg mindenki, hogy az én tanítványaim
vagytok, ha egymást szeretni fogjátok“, János
XIII. r. 35. v.

Budapest, 1939, Szent Mihály havában.

Dr. Csiki Gábor.